

Дженифър Л. Арментраут

АПОЛИОН

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОТ ПОРЕДИЦАТА ЗАВЕТЪТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
МИЛЕНА ИЛИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Apollyon*
Copyright © 2013 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-3004-0

*На моите приятели, които ми помагат
да запазя здравия си разум, докато си
играя във въображаеми светове.*

Първа глава

КРЪВТА МЕ СЪРБЕШЕ ДА СЕ БИЯ. МУСКУЛИТЕ МИ ПИЩЯХА ДА СЕ ВКЛЮЧА. Главозамайваща кехлибарена омара от сила захлупваше мислите ми. Аз бях Аполионът. Контролирах четирите стихии, както и петата, най-могъщата – акаша. Аз подхранвах с гориво Богоубиеца. Аз бях най-силната му карта, асото в ръкава му. Аз бях началото, а той беше краят. Заедно бяхме всичко.

И в същото време можех само да крача напред-назад. Затворена и безпомощна заради символите, врязани в бетона над мен, и заради решетките, създадени от един бог.

– Алекс.

Не бях сама – и как иначе. О, не. Личният ми ад е купон за двама. Е, беше си всъщност купон за трима... и в известен смисъл за четирима. Звучи по-забавно, отколкото е. Гласове... Имаше толкова много гласове в главата ми.

– Помниш ли?

Наклоних глава надясно, костите ми изпукаха, мускулите се разтегнаха. Повторих същото движение наляво и пръстите ми се движеха – кутре, среден, показалец... пак и пак.

– Алекс, знам, че ме чуваш.

Погледнах през рамо и устните ми се изопнаха. Леле, дали пък не се сърдех на този чистокръвен. Ейдън Сейнт Делфи стоеше от

другата страна на решетките. Там той беше като канара, която не можеш да помръднеш. Но без защитите на Хефест и Аполон между нас щеше да се превърне в едно пълно нищо.

Не. Не. Не.

Ръката ми литна към розата от кристал по своя воля, пръстите ми се плъзнаха по гладките и деликатни ръбчета. Той беше всичко.

Остра болка се връза между слепоочията ми и аз изръмжах през зъби. Изгледах го с омраза и се обърнах с лице към бетонната стена.

– Не трябваше да ми спираш еликсира.

– Изобщо не трябваше да те слагам на еликсира – поправи ме той. – Не така трябваше да стигна до теб.

Изсмях се ледено.

– О, стигна до мен и още как.

Пауза.

– Знам, че още си някъде там, Алекс. Под връзката още си си ти. Жената, която обичам.

Отворих уста, но думи нямаше, само спомени как стоя до потока и казвам на Ейдън, че го обичам, а после безкрайна река от мисли и действия, пряко свързани с него. Месеци, ако не и години, на безкраен кръговрат от мисли и действия, свързани с него, така много, че съм им изгубила края и вече не различавам минало, настояще и възможно бъдеще.

Сякаш усетил накъде са се запилели мислите ми, Ейдън продължи:

– Само преди няколко дни ти каза, че ме обичаш.

– Само преди няколко дни бях горе на черешата и се криех в килери, благодарение на теб. – Завъртях се на пета и го видях как се свива. Добре. – Ти ме сложи на еликсира.

Ейдън вдиша рязко, но не отклони поглед от пристъп на срам или гузна съвест. Напротив, срещна погледа ми и го задържа, гледаше втренчено очи, които знаех, че мрази от дъното на душата си.

– Вярно е – каза накрая.

Поех си дъх бавно и тежко.

– Рано или късно, ще се измъкна оттук, Ейдън. И ще те убия. Бавно.

– И ще убиеш всички, които са ми скъпи. Знам. Този разговор сме го водили и преди.

Облегна се на решетките. Този път по лицето му нямаше и помен от набола четина. Облечен беше с пазителската си униформа, целият в черно. Но под поразителните му очи имаше тъмни кръгове.

– Знам, че няма да ме нараниш, ако се измъкнеш – продължи той. – Вярвам в това.

– Тъжно.

– Кое е тъжно?

– Че някой може да е толкова хубав като теб и същевременно толкова невероятно глупав.

Очите му се присвиха и аз се усмихнах. А после проблеснаха в сребърно и аз разбрах, че съм уцелила право в десетката. От това ми стана топло и приятно на душата за около три секунди, но после пак си спомних, че ме държат в ужасна клетка. Приятно ми беше да вбесявам Ейдън, това убиваше времето, но не променяше нищо.

Бих могла да се занимавам с по-добри неща.

Достатъчно беше да чакам и да дебна сгодния момент. Тихото статично жужене не млъкваше в главата ми. Беше там постоянно. Достатъчно беше да почерпя от него, но Ейдън ме наблюдаваше зорко и сметнеше ли, че се опитвам да го направя, веднага започваше да дрънка.

Отидох при дюшека на пода, седнах и прибрах колене под брадичката си. Гледах как Ейдън ме наблюдава. Опитвах се да заглуша гласчето, което изникваше в главата ми винаги когато той идваше тук. Не разбирах тъпото гласче и категорично не го харесвах.

Ейдън прокара пръсти през косата си, после се отгласна от решетките.

– Знаеш ли какво се случва навън в момента?

Свих рамене. Трябваше ли да ме интересува? Интересувах се само да се измъкна някак оттук и да се свържа с моя Сет. После, ако баща ми още беше заробен в Катскилс, щях да отида там и да го освободя. Моят Сет ми го беше обещал.

– Помниш ли какво направи Посейдон с Божествения остров?

И как бих могла да го забравя, по дяволите? Посейдон беше заличил тамошния Завет.

– Е, нещата се влошават, Алекс. Половината от Дванайсетте Олимпийци искат да обявят война на Сет и Лусиен. И той без съмнение го знае. Може би точно това иска Сет, но искаш ли го ти? Знаеш ли колко невинни хора ще загинат... колко загинаха вече? Простосмъртни и половинки. Ще можеш ли да живееш с това?

Е, в момента, така или иначе, не живееш – защото бях затворена в килия.

– Сигурен съм, че дълбоко в себе си не би могла да живееш с мисълта, че с твоя помощ са загинали хиляди, ако не и милиони... Особено онези половинки. Изпитваше колебания дали да станеш Пазител заради начина, по който се отнасят към полукръвните. Ако Сет успее с плана си, те ще умрат. – Явно беше напълно убеден и това ме подразни жестоко. Както и страстта, захранваща думите му. – Калев... помниш ли как се чувстваше, след като Калев...

– Не говори за него!

Тъмните му вежди се изстреляха нагоре. Шок разкриви за миг лицето му, после той се спусна към проклетите решетки и ги сграбчи.

– Да, Калев, Алекс! Помниш ли как се чувстваше, след като той загина? Как винеше себе си?

– Млъкни, Ейдън.

– Беше толкова съсипана, че пет дни не стана от леглото, помниш ли? Това разби сърцето ти. Той дали би искал да види как си го причиняваш отново? Неговата смърт беше лош късмет, той се озова на лошо място по лошо време, но това сега? Ще има хиляди като Калев и смъртта им ще е по твоя вина.

Притиснах глава към коленете си и затиснах с ръце ушите си. Но това с нищо не спря надигащата се вълна от чувства, която ме заливаше упорито, нито махна тъпата болка в слепоочията, която бързо се превръщаше в нещо остро и пронизващо.

Не спря и него.

– Ами майка ти, Алекс?

– Млъкни! – писнах аз.

– Не това е искала тя! – Решетките се разтресоха под ударите му. Сигурно ги е млатнал с юмруци, реших аз. Заболяло го е, несъмнено. – Точно от това се е опитала да те защити. Как смееш да легнеш по гръб и да му позволиш да те яхне...

Цялото ми тяло подскочи като ластик, който си изпънал твърде силно.

– Млък...

Жуженето в ушите ми нарасна до рев, заглуши Ейдън и всичко останало. Само след миг се появи той, приплъзна се по вените ми като топъл, уханен мед.

„Чуй ме. – Думите бяха в главата ми, утешителни като галещ летен въздух. – Чуй ме, Алекс. Спомни си какво ще направим заедно, щом се свържем. Ще освободим половинките... и баща ти.“

– Алекс! – повиши глас Ейдън.

„Богове, този няма ли си друга работа? – Ядната въздишка на Сет разтърси тялото ми. – Не го слушай. Той е без значение. Само ние сме важни.“

Свих юмруци около косата си.

– Той е с теб сега, нали? – Гняв оцвети гласа на Ейдън. Решетките се разтресоха отново. Ако продължеше така, кокалчетата му щяха да станат на каша. Точно като моя мозък. – Не го слушай, Алекс.

Гласът на Сет беше като кубчета лед. „Той влиза ли? Просни го, ангелче. После си плюй на петите. Никой не ще успее да те спре.“

Дръпнах косата си толкова силно, че скалпът ме заболя.

– Алекс, погледни ме. – Отчаяната нотка в гласа на Ейдън стиг-

на до част от мен, с която не бях добре запозната. Отворих очи и го погледнах втренчено. Неговите очи бяха сребристи като лунна светлина. Красиви очи. – Заедно можем да разсечем връзката между теб и Сет.

„Каж ми, че не искаш да прекъснеш връзката.“

Удивително е... и зловещо, дете моят Сет може да види и чуе толкова много, когато сме свързани. Все едно друг човек живее в мен.

– Алекс – продължи Ейдън, – дори да отидеш при него, той ще те изцеди, както би го направил всеки деймон. Може би няма да е нарочно, но ще го направи.

Сърцето ми прескочи един удар. Вече бях чувала това предупреждение – от майка ми, преди месеци. Това беше една от причините за желанието ѝ да ме превърне в деймон. Сбъркана причина, породена от фалшива логика, но все пак...

„Никога не бих ти го причинил, Алекс. Искам единствено да те опазя, да те направя щастлива. Ти искаш да освободиш баща си, нали така? Заедно можем да го направим, но не и поотделно.“

– Няма да се предам – каза Ейдън. После благословена тишина се спусна над мен за няколко удара на сърцето. – Чува ли ме, Сет? Това никога няма да стане.

„Този тип много ме дразни.“

„И двамата ме дразните.“

После казах на глас:

– Няма за какво да се предаваш, Ейдън.

Очите му се присвиха.

– Напротив. Всичко зависи от това.

Последното ми се стори някак странно. „Всичко“ беше като призрак на онова, което е било и което никога няма да се повтори. Всичко се бе променило, щом се свързах със Сет. Трудно беше за обяснение. Преди месеци, когато страдах от безсъние, а връзката между нас успокояваше тялото и ума ми. Е, това сега е същото, но сто пъти по-силно.

Мен просто ме нямаше в това. Така както Сет го нямаше в мен, преди да се Пробудя. Сега вече го разбирам. Разбирам колко трудно му е било около мен, каква борба е водил да не потъне в тревогите ми. Сега сме просто ние – едно създание, което съществува в две тела. Една душа, разделена на две. Соларис и Първият...

Остра болка избухна зад очите ми.

„Недей. – Шепотът му пътуваше по вените ми. – Не мисли за тях.“

Намръщих се.

А после моят Сет продължи да говори. Ейдън – също. Но не прояви глупостта да влезе в килията. Макар да бях уморена и да ме задържаха защитните заклинания в стените, пак можех да го надвия, сигурна бях в това. Минаха минути или часове дори, докато двамата разбиваха бедния ми мозък на каша.

Щом изтезанието приключи, аз се отпуснах на матрака. Главата ми щеше да се пръсне от пулсираща болка. Ейдън си тръгна, защото някой, може би вуйчо ми, отвори вратата горе, което обикновено означаваше, че е станало нещо. Обърнах се по хълбок и се протегнах бавно.

„Най-сетне“ – въздъхна Сет.

Разтворих пръсти. Ставите ме боляха.

„Той скоро ще се върне.“

„Не ни трябва много време, ангелче. Просто трябва да разберем къде те държат. После ще се съберем.“

Бегла усмивка повдигна устните ми. Фокусирах ли се, можех да усетя своя Сет в другия край на жужащата корда, която никога не изчезваше. Понякога той се скриваше от мен, но не и сега.

Представих си лицето му. Златната му кожа и леко извитите вежди се оформиха пред вътрешния ми взор. Силната извивка на челюстта му си просеше да я погалиш, плътните му устни се разтеглиха в доволна усмивка. Богове, лицето му беше неземно красиво – студено и някак твърдо като на мраморните статуи, които красяха

до неотдавна сградата на Завета.

Само дето... само дето на Божествения остров вече нямаше статуи. Нямаше нищо. Посейдон го беше разкъсал на парчета, потопил го беше в океана. Сгради, статуи, пясък и хора – всичко това вече го нямаше.

Изгубих образа на своя Сет.

Неприятно усещане натежа в стомаха ми. Ейдън е бил прав преди... донякъде. Нещо в цялата тази ситуация ме притесняваше, изпълаваше ме с чувство на безсилие... а аз не бях безсилна.

Аз бях Аполионът.

„Хайде, помисли си пак колко съм красив. Харесва ми.“

Някои неща никога не се променят. Егото на моя Сет беше голямо както винаги.

Но ето че образът на моя Сет изникна отново пред мен. Косата му се къдреше около слепоочията, беше с цвета на предени златни нишки. Напомняше ми на картините, които изобразяваха Адонис. Само дето Адонис не е бил рус. Знанията на предишните Аполиони ми показваха, че е бил кестеняв.

„Къде си?“ – попитах аз.

„Пътувам на север, ангелче. Ти на север ли си?“

Въздъгнах. „Не знам къде съм. Има гора наоколо. Поток.“

„Това не помага.“ Пауза. Представих си ръцете му върху бузите ми, как проследява с милувка линията на скулите ми. Потръпнах. „Липсваш ми, ангелче. Седмиците, когато не можех да те достигна, буквално ме побъркаха.“

Не отговорих. На мен моят Сет не ми беше липсвал. Докато бях под въздействието на еликсира, дори не знаех за съществуването му.

Сет се засмя.

„Правиш чудеса за самочувствието ми. Трябваше да кажеш, че и аз съм ти липсвал.“

Превъртях се по гръб и се опитах да раздвижа схванатия си прасец.

„Какво ще бъде, когато ти прехвърля силата си?“

Пауза, през която започна да ми става нервно.

„Няма да боли – прошепна накрая гласът му. – Ще е както когато се докоснахме преди, когато руните се появиха. Тогава на теб ти хареса.“

Вярно е.

„Ще изречем няколко думи, нищо особено, после аз ще взема силата ти. Няма да те изцедя, Алекс. Никога не бих направил това.“

Повярвах му и се успокоих.

„Какъв е планът, Сет?“

„Знаеш какъв е планът.“

Сет искаше да види сметката на Дванайсетте Олимпийци, преди те да са измислили начин да отстранят нас. Според легендата, само друг Аполион можеше да ни нарани, но това още нищо не означаваше със сигурност. Всички Аполиони преди нас бяха търсили вратички в митовете, както и в други, потънали във времето легенди. Но отстраняхме ли боговете от картинката, щяхме да управляваме ние. Или Лусиен. Не бях сигурна за това и не ми пукаше особено. Искях само едно – да съм близо до моя Сет. Раздялата ни ме побъркваше.

„Не. Какъв е планът да се съберем?“

Одобрението на Сет се разля по мен, сякаш бях излязла под лъчите на лятно слънце. Отпуснах се под топлината като добро кученце с пълен стомах.

„Рано или късно, те ще покажат някоя слабост. Винаги става така. Особено Сейнт Делфи. Ти си неговата слабост.“

Размърдах се притеснено.

„Така е.“

„И когато ти се предостави шанс да избягаш, не се колебай. Действай, ангелче. Ти си Аполионът. Освободиш ли се веднъж, нищо няма да те спре. Вярвай в това. А разбереш ли къде си, аз ще дойда на мига.“

Вярвах на своя Сет.

Ето я пак онази приятна и главозамайваща мъглица, която ме обгръща отвсякъде.

„Виждала ли си Аполон или друг от боговете напоследък?“

„Не.“ Не бях виждала никого от тях, след като ми спряха еликсирата, което само по себе си беше странно. Аполон вървеше по петите ми, откакто се Пробудих, но напоследък не го бях виждала или усещала, нито него, нито друг от боговете.

Отворих очи и вперих поглед в решетките. Дали Хефест щеше да ги подсили скоро, дали се налагаше? А дано. Защото, ако решетките отслабваха и имаха нужда от подсилване, значи имаше шанс и бариерите да отслабнат с времето. И аз бих могла да използвам това, за да се измъкна.

Сет каза нещо, от което и пръстите на краката ми се свиха. Трябваше да го слушам по-внимателно.

„Къде изчезна?“

Показах му решетките и мислите си. Той не беше на моето мнение. Сътвореното от Хефест рядко отслабвало. Но поне се бях наядвала за кратко. Тази... тази връзка беше твърде разтеглена. Моят Сет беше в мен, да, но и не беше. Бях самичка, сама в килия.

„Той никога няма да ме пусне. Ейдън никога няма да ме пусне при теб.“ Бездънна пропаст от безнадеждност зейна в мен и създи опариха очите ми. „Никога няма да видя баща си.“

„Напротив, ще го видиш. Няма значение какво ще направи Ейдън. Аз ще те открия. Боговете твърдят, че можело да има само един от нас, но грешат. – Изпълни ме странна прохлада, успокоих се. – Ти си моя, Алекс. Винаги си била и винаги ще бъдеш. Създани сме за това.“

Топлота ме изпълни в отговор. Уви, друга част от мен, източникът на гласчето, което се пробуждаше в присъствието на Ейдън, скрито от моя Сет, се сви, щом опипах с пръсти кристалната розичка на шията си.

*Други заглавия от
Дженифър Л. Арментраут*

КРЪВ И ПЕПЕЛ

*От кръв и пепел
Кралство на плът и огън
Корона от позлатени кости
Войната на две кралици*

ПЛЪТ И ОГЪН

*Сянка в жарта
Светлина в пламъка*

ЗАВЕТЪТ

*Полукръвна
Чистокръвни
Божества*